

AN-TON

ÄRG. 3

FEBRUARI

1950

KONTAKT...

"AN-ton" utkom för första gången 1947 utan några pretentioner och utan någon bestämd uppgift, dock med ett önskemål att sprida trevnad även med hjälp av bidrag från personalen. Dessa bidrag ha dock varit sällsynta — tyvärr.

Det förefaller emellertid som om "AN-ton" skulle ha vissa möjligheter att bli en trevlig kontakt mellan personalen och bolaget. Dels skulle ledningen genom "AN-ton" kunna ge personalen en del informationer om bolagets verksamhet och andra frågor av eventuellt intresse, dels skulle personalen förutom artiklar även kunna ge bolaget synpunkter på förbättringar och önskemål. Red. skulle därefter sammanfoga bidragen på ett sådant sätt, att "AN-ton" fick

förutsättningar bli en både värdig, trevlig och läsvärd liten tidning för oss alla. Men — "AN-ton" kräver redan nu en hel del arbete och med ovanstående skiss till omarbetning skulle "AN-ton" erfordra ännu mer arbete än som nu nedlägges och dessutom större kostnader särskilt som tidningen skulle gå ut två gånger om året, förslagsvis med ett jul- och ett vårnummer.

Skulle Ni, som läser dessa rader, uppskatta "AN-ton" i en dylik ny kostym? Lämna Edert muntliga svar till Red. som noterar Edert ja eller nej. Om många av "AN-tons" läsare värdesätter honom, kommer han igen — annars begravas vår vän utan större högaktning.

Bengt Nordquist.

Foto: C. Lideström

KRÖNIKA

Kära läsare!

Det är faktiskt sant att snön ligger packad ca 1 meter hög utanför redaktionens fönster, när detta skrives. Snöskottarna ha anlänt och förorsakat denna packsnö från takets högsta toppar. Det är väl i och för sig inte så märkvärdigt att det behöver omnämnas i krönikan, men det kan ju få bestämma tidpunkten för denna i stället. Och innanför rutan står det ljuvliga mandarinträdet med sina fem stora, orangegula frukter — en underbar kontrast till den gråvita massan utanför. Mandarinerna är faktiskt "levande" och ej konstgjorda som så många envisats att tro, ett fakta som de senare nu kan få svart på vitt på.

Det har väl hänt en hel del sen' vi träffades sist och jag skall försöka erinra mig det viktigaste. I augusti månad förflyttades vår gamla demonstrationsdisk för alltid till 24:ans vind! (fast min kollega tror ju fortfarande att den har 7 liv och att den en vacker dag dyker upp på någon annan plats.) En fontän kom i dess ställe och till det bytet kan man väl inte annat än gratulera. I samma veva föddes vår nya konfektyrdisk och golvet belades med vackra grå-vita plattor. Nyskapelser till både gagn och ögonfröjd för oss och våra kunder. Nu är det bara en snygg klocka som fattas men den lär vara på väg, fast vägen synes lång (enligt arkitekt Ekenberg).

Sen var det visst någonting som hette vänliga veckan i november, vilken dock inte påverkade oss något nämnvärt. Nyordningen i alla ära, men flertalet fällde efteråt den anmärkningen att det var skönt när den var över.

I november blev stugan för trång för engrosavdelningen, som då tog sitt pick och pack och flyttade till Gävlegatan där Hesslers svala örnblick nu regerar i konkurrens med blomstrande Fridolf. Kortvarig glädje för reklamavdelningen. Den gjorde sitt bästa för att lägga rabarber på engrosavdelningens gamla

lokaler. Det lyckades den dock att få bli "inneboende" ett par veckor under jularbetet.

Apropos julen så hade vår distributionsavdelning ett extra tillskott i arbetsstyrkan av några trevliga radiopoliser. Härom kan förresten berättas en liten episod. En av "bylingarna" kom en dag körande Vasagatan framåt i en AN-bil, då han på vederbörligt avstånd upptäckte en av polisens radiobilar. För att kontrollera dennes vaksamhet började han jazzas med bilen, men hann inte så värst långt förrän polisbilen i full fart smet upp vid AN-bilens sida och kommanderade halt. Döm om de jourhavande polisernas förvåning, då de upptäckte sin värda kollega skratande och — fullt nykter!

Att julen var en av de arbetsammaste på länge behöver väl inte omnämnas. Den är väl fortfarande i ganska gott minne hos envar. Kanske det vore lämpligt att enlevera några "rödakorsare" till "stormen" för nästa julrusch?

En del celebra besök har vi också haft, men om detta står att läsa på annat ställe i AN-ton. Och att Orson Welles och Claude Terrail har "gjort" Stockholm kan väl knappast någon ha undgått att se i dagspressen. (Men det var ingen som inbjudit "the boys" att komma till Stockholm — de kommo bara ändå.)

Ja, detta var väl några av de mest anmärkningsvärda händelserna som har passerat revy under slutet av förra och början av det nya året. Det återstår mig bara att önska en god fortsättning och som vanligt rikta en uppmaning till läsekretsen: Glöm ej att inkomma med bidrag till AN-ton! Annars tippar jag att redaktionen kommer att finansiera ett helt apotek genom inköp av tabletter som verka direkt på det sympatiska nervsystemet.

Hjälp oss att göra ett ännu bättre nästa nummer och till dess: lycka till!

Eder tillgivne
Redaktör.

KINESISKA ORDSPRÅK

1. Den som går tyst går långt.
2. Varje människa har sitt väsen och varje väsen sina egna erfarenheter liksom varje grässtrå har sina egna daggpärlor.
3. Beakta det förgångna och Du lär känna framtiden.
4. Ett ord är nog för den vise liksom ett piskrapp är nog för en klok häst.
5. Av allt väsentligt är det väsentligaste att icke lura sitt samvete.
6. Om trädet är sprött, varför då sörja över att månen kastar dess skugga skralt.
7. Om det är en vagn framför, blir det ett spår bakefter.
8. Låt tårarna flyta ner i magen.
9. Läsning skapar en vis man, eftertanke en vis man och handling en fullkomlig man.
10. Om Du icke bestiger berget, har Du ej utsikt över dalen.
11. Den som flyger lågt skadas mest vid fallet.
12. Gör icke mot andra vad Du icke vill de skall göra mot Dig.
13. Du böjer Dig för löften som gräset för vinden.
14. Planterar man meloner, så får man meloner.
15. Man kan icke köpa ett ögonblick.

Ett sommarminne

Båten reser sig långsamt efter den dagslånga slören och Partner driver ensam och långsamt förbi uddar och skär och en och annan lömsk grynna, som ruvar i det klarblå vattnet. Så småningom finna vi en långsmal vik, som räcker oss sin famn. Det är så tyst, så tyst — — det är sommarkväll i havsbandet — — och viken vilar spegelblank.

Solen har för länge sedan gått ner och rymden står hög och blekt rosa med en och annan sotig molnrand — — en sömnig taltrast dillar ett slag i björkdungen inåt land — — naturen andas ut efter den rykande nordvästen. Den ljumma, förföriska natten rullar långsamt ned under horisonten, när vi slänga draggen och "sätta punkt" för dagens distans.

Men Svenska Högarnas långa, vita och röda blinkar glimma varnande i fjärran sydost över Trutkobbar i Ut-Fredlen.

Morgonen är stilla — — vattnet, metalliskt glänsande, leker med solstrålarna, smeker våra kroppar, när vi dyka och glida ned mot tång och skumma bottenformationer. Det är så ljuvligt — — så underbart —

— att bara leva, och pigga rysningar av levnadslust ila huller om buller i det nyss så trulsiga medvetandet. Sedan smakade det med ångande, svart kaffe.

Partner lägger sig lätt på styrbords fribord och porlar fram för en laber morgonbris, när vi söka oss ut till vida vatten. Seglets skugga gled nyss över en klippa, där en strandskata förskräckt gav hals. Vi lova och falla och känna på skot och segel, medan nattens dagg och nakna fötters smutsiga spår spolas bort från däck. Tampar stuvas, prylar surras, sjökort och kompass tagas fram — — allting är klart för en brottning med hav och vind.

Nordvästen friskar i, det spolar redan fränt i tac- kel och tåg, vågkammar brytas vita medan Partner balanserar sig fram med stolta, svällande segel i den sugande dyningen. Vi gira sydost ned utefter Gill- ögas undervattensrev, som ryta i dånande, vitt raseri, sprutande vattenkaskader högt, högt mot den blå skyn — — så släppa vi den sista känningen med de yttersta kalskären — — pejla in vår kurs — — mot horisonten — — mot en underbart saltstänkt färd.

SERVITRIS FÖR EN DAG

Svenska Turisthotellens Riksförbunds ordinarie årsmöte och 20-årsjubileum avhölls å Saltsjöbaden den 30—31 maj 1949. Från landets olika distrikt hade ett 70-tal medlemmar anlant till mötet, vars ordförande var friherre Swante Fleetwood.

Programmet för de båda dagarna var rikt och omväxlande. Måndagen upptogs av ordinarie årsmöte på Grand Restaurant Saltsjöbaden, lunch, eftermiddagsté, teaterbesök m. m. Och för tisdagen var följande program uppgjort:

Kl. 11. Avresa med skärgårdsbåt från Saltsjöbaden.

Kl. 13. Lunch å Turisthotellet, Utö.

Kl. 15,30. Återresa till Saltsjöbaden. På återvägen bjuder Arvid Nordquist H. A. B. på kaffe med dopp.

Kl. 17. Återkomst till Saltsjöbaden. Mötet avslutas.

Ja, Arvid Nordquist bjuder på kaffe med dopp var det. Hur det gick till och om mycket annat låter vi en av våra utsända "servitriser", Elly Westerberg, själv berätta.

"Servitris för en dag — i sanning ett trevligt uppdrag som jag hade turen dela med Inga-Lill Sjöström och Margareta Löfgren. Prick 9,15 klev vi över landgången till S/S Nordan vid Nybrokajen. Himlen var inte alldeles rensopad från molnbutar men vi hade nätt och jämt stävat förbi Blockhusudens fyr förrän solen sken i kapp med oss allihop. Erik Söderström — grosshandlaren par preference — som var vår bas för dagen, konstaterade med tillhjälp av sina tio fingrar att alla paket med porslin och livsförnödenheter kommit med. De tre gracerna kunde nu koppla av och bara njuta av allt vackert som fanns på ömse sidor.

Snart passerades Fjäderholmarna och Skurusundet, Drottninghamn, Björknäs, Skurubron samt Tollare pappersbruk och Nordan ångade in i det trånga Lännerstasundet. Så gick färden via Boo ut på Baggensfjärden och det dröjde inte länge förrän Saltsjöbadens många torn och observatoriets runda kupol voro inom synhåll.

Klockan hade redan hunnit bli elva när landgången drogs in vid Saltsjöbadens brygga efter att ha plockat på alla våra kunder resenärer. Bland dessa fanns en hel del kända personer såsom direktör Frisack, direktör Edberg med fru, direktör Lillie-

sköld m. fl. Alla sågo så glada och soliga ut, att de nästan konkurrerade med naturen. De blå fjärdarna, de vackraste gröna öar med härliga, släta badklippor och en luft — aaah! Allt detta gjorde att Mr. Söderström fick en ingivelse att ändra litet i programmet och kommenderade raskt: kaffepannor på! Vi tre AN-flickor satte genast i gång med göromålen. Matsalen dukades kvickt och på fat och assietter bullades upp allt vad huset, förlåt båten, förmådde. Det visade sig att stunden var mycket väl vald, alla rosade det härliga kaffet (och i hastigheten även oss) och bröd och kakor fick en strykande åtgång. För sjön suger, som det heter.

Under kaffepausen hade Nordan kilat förbi både Dalarö och Ornö och kommit en bra bit ut på Mysingsfjärden, och nästan rakt föröver syntes Utö kvarn, ett "sjömärke" för alla sjöfarare. Så nalkades alltså målet: Utö. Denna ö är cirka 1½ mil lång och till synes rätt bördig med saftigt gröna ängar överväldade med mandelblom, ärenpris, kråkvicker och smörblommor — i sanning en underbar anblick. Direktör Lilliesköld, som äger Utö Hotell, tjänstgjorde som ciceron och berättade litet om själva ön. Han visade den villa som Hanna och Georg Pauli bodde i under många år och litet längre bort fanns de svarta gruvhålen, som nu voro fyllda av vatten men där det förr bröts både järn- och manganmalm. De hundråråriga stugorna vid sidan av vägen, som kallades "lurgatan", äro f. d. gruvarbetarebostäder, idylliskt inbäddade i sina körsbärsträdgårdar.

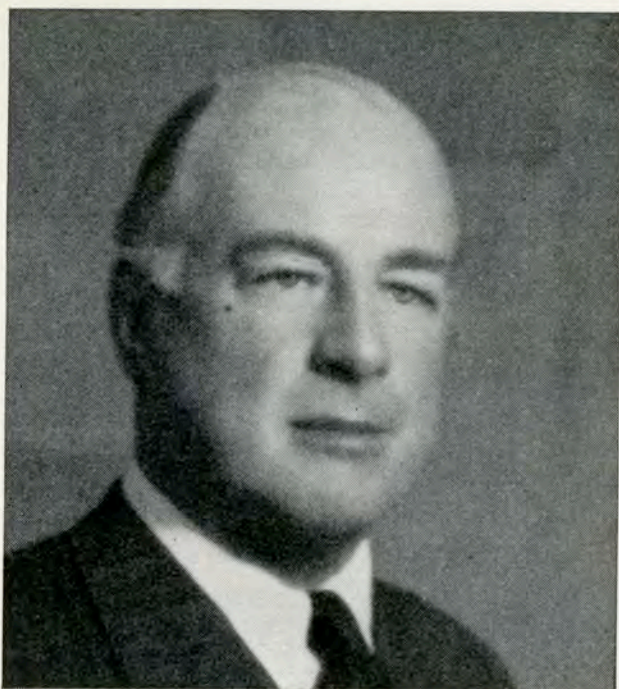
Från hotellet, som ligger på en höjdpå, var det en underbar utsikt. Men utsikterna för tomma magar voro inte desto mindre lovande. Ett lunchbord inne i matsalen väntade gästerna och minst femton assietter blev en ouvertyr som lockade mer än lovligt att inte tänka på någon "linje" alls. Efter att ha stånkat igenom hela matsedeln var det alldeles på sin plats, enligt direktör Frisack, med en liten promenad till andra sidan ön för att beskåda HAVET. En storlagen syn, som nog de flesta inte bara nöjde sig med att titta på utan förevigade med ett litet kameraknapp.

Sen var det dags för uppbrott, alltför tidigt tyckte alla som redan hunnit bli Utö-bitna. Direktör Lillieskiöld avtackades och snart gungade Nordan hemåt på de alltjämt lika blå böljorna. Vi AN-flickor fick snart återigen ett tillfälle att visa vår stora kaffekokningskonst. Alla voro fasligt törstiga, men om det var kaffet eller sillen till lunchen som lockade till påfyllning törs jag inte yttra mig om. I alla händelser kände man sig som värdinna på ett större kafferep, gemytligt och trevligt på alla sätt. Så trevligt att vi knappast visste ordet av förrän vi voro framme vid Dalarö. Det var destinationsorten för friherre Fleetwood och efter ett kort tal av direktör Edberg hurrades det fyrfalt och man viftade farväl från alla sidor av båten, som nu stävade vidare mot Saltsjöbaden.

Här lämnade oss våra resenärer, efter att än en gång ha tackat för kaffet, och vi hade bara att fortsätta hem till vår dammiga Nybrokaj. Och där må jag säga att det utlöstes ovationsartade superlativer om hur underbart allting hade varit. (Det var inte bara den dagen, det fick man faktiskt höra i veckor efteråt. Red:s anm.).

En härlig dag var det, som vi länge ska minnas."

Elly Westerberg.

Birger Lagerloef
R. V. O.
President, Douglas Wilson & Co. Inc.,
New York

EXPORT

Under april månad 1948 upptog A.-B. Marabou kontakt med direktör Nordquist beträffande export av Marabou-choklad till USA. Från början ställde sig Nordquists mycket tveksamma inför ett dylikt projekt, men sedan möjligheter uppstått att ur de dollarvärden, som exporterades, erhålla viss import av för bolaget livsviktiga varor, gick Nordquists in för uppdraget i egenskap av A.-B. Marabous export-agent för USA.

Hur skulle då ett dylikt problem angripas? Att sälja konsumentvaror på USA:s ohyggligt konkurrenskraftiga marknad i konkurrens med en mångfald europeiska och amerikanska producenter och firmor var minnsan en uppgift av synnerligen svår och vanskelig karaktär. Den första frågan, som gällde att få besvarad, var huruvida kvaliteten på Marabous choklad kunde hävda sig i konkurrensen. Utgångspunkten var Marabous standardförpackningar av Noblesse och Menuet jämte vanliga chokladkakor. Den andra frågan, som uppställdes sig, var att anpassa kvaliteter och förpackningar i enlighet med de synnerligen detaljerade bestämmelser, som föreskrives av Food & Drug Administration Laws, samt att få varan godkänd för import av denna myndighet. Där-efter återstod att konstruera en förpackning, som dels kunde tåla den långa transportvägen med åtföljande omlastningar och dels kunde tåla behandlingen vid konsumentförsäljning. Dessutom skulle vikter och enheter anpassas med lämpligt exportemballage.

Sedan dessa frågor lösts, återstod det väsentliga: att pröva projektets ekonomiska bärkraft på den svenska sidan samt att uppdriva intresse i USA med

åtföljande försäljningsplanering, varvid måste beaktas att USA icke bara är ett land utan en världsdela.

Det visade sig snart, att amerikanska agenter och importörer icke ställde sig särskilt intresserade. Dels var det här fråga om en ömtålig vara med lång transportväg och begränsad lagringstid, dels måste de hålla lager av densamma för att kunna fånga "repeat orders", dels visade de stor tveksamhet huruvida varan skulle "slå". Att investera kapital i en så pass vanskelig affär, vars försäljning dessutom icke stöddes av någon som helst reklam, ansågo agenterna/importörerna "bad business". Affärens volym ansågs dessutom för ringa för att vara attraktiv.

Det gällde dock för Nordquists att skapa ett samarbete med ett amerikanskt företag, som var villigt taga de risker som ovan vidrörts, och som kraftigt kunde "arbeta" med varan under hänsynstagande till att icke skada varumärket Marabou i USA. Samtidigt måste Nordquists, som arbetade under en blygsam kommission, eftersträva en viss bestämd volym av affären, ty i annat fall skulle kommissionen icke kunna täcka firmans kostnader och arbete.

Sedan direktör Nordquist personligen besökt livsmedelsaffärer, candy stores, varuhus och kontaktat en mångfald förbindelser, agenter och importörer, upptagit förhandlingar med Paramount och 20th Century Fox om leveranser mot deblockering av infrusna fordringar etc., etc., planerades efter några försöksleveranser en större skeppning i januari/februari 1949.

Då det under utvecklingens gång bedömdes att Marabou-affären ensam var ett för svagt objekt ur ekonomisk synpunkt för att kunna drivas på en ekonomiskt sund bas, inkopplades uppdrag för andra företag såsom Åtvidabergs Industrier, Wilhelm Becker m. fl. Samtliga dessa skulle skötas av en särskild exportman, vilken också engagerades för viss tid och tjänstgjorde hos Nordquists.

Under februari/mars 1949 inträffade emellertid ett starkt prisfall på chokladvaror, varför grunden för hela affären med Marabou plötsligt rycktes undan. Sedan direktör Nordquist under mars månad i New York efter otroligt intensiva förhandlingar, som praktiskt taget pågingo dag och natt i 12 dagars tid, återvände till Stockholm, hade dock det amerikanska intresset för de olika förbindelserna och objekten fortfarande bestånd. Men all svensk export arbetade "i hård motvind" tack vare de höga exportpriserna. Devalveringen den 15 september förändrade med ett slag läget. Sedan i höstas gå nu kontinuerliga skeppningar av Marabou-choklad över till USA.

Vem var det då, som direktör Nordquist erhöll samarbete med i USA? Genom tillfälligheternas underliga slump kom direktör Nordquist under ett av sina besök i New York i kontakt med Mr. Birger Lagerloef, President of Douglas Wilson & Co. Inc., New York City. Han vann Mr. Lagerloefs entusiasm för sina idéer och sina objekt. Det skulle här vara för långt att ingå på utvecklingen av förbindelsen med Mr. Lagerloefs bolag, nog är att konstatera, att "the gateway for success is opened" för Nordquists exportplanering tack vare Mr. Lagerloefs mer än intensiva arbete och framsynta skicklighet. Förutom agenturen för Arvid Nordquist H. A. B. och A.-B. Marabou representerar Mr. Lagerloefs bolag bl. a. A.-B. Bofors och Maskin A.-B. Greiff m. fl. svenska och utländska industrier och företag.

Innan Mr. Lagerloef för 26 år sedan landade i New York var han i Sverige verksam som affärsman i kolonialvarubranschen. Under sin amerikaitid, Mr. Lagerloef är numera amerikansk undersåte, har han engagerat sig i olika företag. När emellertid förbudet avskaffades i USA 1934, erhöll Mr. Lagerloef agenturer för USA för bl. a. A.-B. Vin- & Spritcentralen, Stockholm, och Ainslies Destillers Ltd., Glasgow, vilken verksamhet han alltjämt upprätthåller med all den schwung och effektivitet, som endast en mer än framgångsrik svensk-amerikan är mäktig, från sitt eleganta Park Avenue-kontor.

Till slut några personliga rader. Det är sällsynt och sällsamt att möta en människa, som icke endast är en skicklig affärsman utan dessutom en gentleman i varje tum, en hjärtats riddersman och sina vänners bästa vän.

B. N.

MED POLISPIKET I SPETSEN

susade en bilkaravan genom Stockholms gator med 90 kilometers fart söndagen den 27 november. Det var de amerikanska kvinnliga journalisterna som gjorde Stockholm vid en snabblunch på väg tillbaka från Helsingfors. Det var första gången som Stockholm tog emot gäster på detta för oss så ovanliga men i Amerika så populära sätt. Amerikanska ambassaden, UD, American Overseas Airlines samt dir. Bengt Nordquist hade arrangerat det hela, vilket inklusive en "raketlunch" å 2½ timme nog var det mest laddade program de förtjusta "pennskaften" varit med om hittills på sin resa.

Kanske ett lämpligt sätt att mottaga sir Thomas på när han kommer till Stockholm nästa gång? Om han kommer.

Red.

BOLAGSNYTT

Disponent BENGTT ÖHRMAN utnämndes den 23 januari till firmans vice verkställande direktör.

Som bolagets kontorschef inträdde herr NILS STENSTRÖM den 1 januari d. å. Herr Stenström har tidigare haft uppdrag hos Skatteverket, Boxholms A.-B. m. fl. samt senast som bitr. kontorschef hos Allmänna Pensionsförsäkrings A.-B.

CELEBRA BESÖK

28 dec. 1949—10 jan. 1950.

Birger Lagerloef, President, Douglas Wilson & Co. Inc, New York.

24 nov. 1949.

Scandinavian Press Flight

Falsum Russel, St. Paul, Minn.

Ann Pringle, New York, NY.

Alice Burke, Boston

Claire Cox, Washington, D.C.

Tanya di Binaço, Manager, American Overseas Airlines' European Public Relation.

14—18 okt.,

16—19 nov. 1949 A. F. Cade, Kenya, Östafrika

1—8 sept. 1949 C. G. Burenus, Lima, Peru

8—27 sept. 1949 J. W. Joyce, London

16—19 sept. 1949 Peter Kriendler, New York

VÅRMORGON PÅ TORGET

När väckarklockan ringer sitt ilska grrrrr... klockan ½ 5 på morgonen vill man gärna ligga kvar ett tag i sängen och fundera över fädernas missgärningar. Men tiden är för knapp för att besvara alla om och varför, och skall jag över huvud taget hinna med att skrapa mig i ansiktet gäller det att sätta i gång rotationen. Och det så tyst som möjligt förresten, för att inte i onödan få bli en kringirrande spole bland de övriga familjemedlemmarna. Som e' så söta när dom sover.

Nere i Klarahallen vid pass halv sex, möts jag av bilkaravaner, kärror som gnissla, folk som skriker och gestikulerar, kort sagt, ett oväsen som väl knappast kan ligga långt efter femte avenyns, vad styrkan beträffar. Försäljningen har ännu inte kommit i gång och skulle någon råka titta i en låda före tillåten köptid får denne vara beredd på en rejäl vänsterbläng från torgmästaren som springer av och an mellan avdelningarna likt en skadskjuten tjädertupp.

I dag gäller det vårprimörernas vara eller icke vara. Kanske finns det inte så mycket att välja på i dag, det regnade ju så förfärligt i går. Jag gör ett hastigt överslag inne i hallen och på de båda torgen. Bli det ont om vissa varor i dag? Dillen går upp med fyra kronor men den saken kan jag ta' med ro, då vårt behov av den varan redan är täckt för dagen. Visst tusan, Olga sa' att hennes första sparris skulle komma i dag! Jag tar det långa benet före och skyndar till "skånetorget" där lilla Olga har sin plats. Hon hälsar mig som vanligt med sitt gemytliga "haj, haj", och säger att "sparrisen har inte kommit än, men du kan komma igen om en stunn".

Jag lyder Olga och beställer under tiden de härligaste vårprimörer: sallad, rådisor, färsk rödbetor, morötter, persilja och härliga röda jordgubbar. Det tycks bli en givande dag med finfina kvaliteter. Och när man får som man vill så gråter man ju som bekant inte.

Nu återstår bara att betala fiolerna. Det är inte fullt så jäktigt (för mitt vidkommande åtminstone) och jag byter gärna ett par osvarvade meningar med respektive gubbar och gummor. Det kan inte förnekas att det är något friskt och naturligt hos dessa

torgmänniskor, som år ut och år in knogar i väg från sina hem redan vid 2—3-tiden på morgnarna för att få sälja sina alster här på torget. Här är samtalstonen om någonstans verkligt frigjord och ärans och hjältarnas språk får därför helt komma till sin rätt. Och är man aldrig så sur eller på misshumör rycks man ofrivilligt med av det pulserande livet härnere — man får en liten injektion av arbetsglädje.

Så är uppköpen klarade för den här dagen. Bussar och bilar trängs allt ivrigare över Kungsholmsbron och fotgångarnas antal ökar för varje minut. Staden har vaknat. . . . dess puls slår allt snabbare, och den förut så klarblå himlen har redan skiftat till mjukt duvblått. Fiskmåsarna leka segelflyg ovanför mitt huvud, det är vår i luften, stockholmsvår. . . . precis som Daniel Fallström beskrivit den:

<i>Nu spränger Mälarn sina lås med dån i förvårsnatten, nu leker svarta kråkan mås bland is på Strömmens vatten.</i>	<i>Och genom gröna virvlar fram hon ställer maktigt färden, liksom en roddaremadam på Strömmen förr i värld- den.</i>
<i>I solens sken hon seglar glad och kraxar helt belåten, när förbi kaj och slotts- fasad hon far på silverbåten.</i>	<i>Men in från havet måsen styr — hans skri ur rymden klingar — och kråkan lyfter tungt och flyr förföljd av vita vingar.</i>

Hugo.

HÖRT OCH HÄNT I BUTIKEN

Det hände sig en gång i höstas att den välkände skådespelaren John Botvid kom in i affären för att göra en del inköp med anledning av sin förestående Italienresa. Han skulle resa dit för att åse fotbollsmatchen mellan Torino och Milan. Gunnar Gren hade i brev till "Botte" omtalat att det fanns allting därnere utom såpa, vilket nu skulle skaffas.

"Om jag tar fem kilo såpa åt grabbarna, så kanske man kan få se rent spel", reflekterade Botte.

Varpå följde en blixtnabb replik från den mörklockigaste av de våra:

— "Bara inte planen blir för såphal så". . . .

En av de första dagarna efter halvsekelskiftet föll följande repliker mellan kund och expedit:

Kunden (glatt nickande): "Gott Nytt År".

Expediten: "Jaha tack, ska' vi ta' rundrökt eller fläkrökt?"

Kunden: "Va' för någe?"

Expediten: "Jo ja' säger, ska' de' va' rundrökt eller fläkrökt?"

— Vill herrn vara snäll och söka rätt på herr Norrman åt mej?

— Nää, ja' har inte tid, för ja' har en order som går med tåg!

Sade och tuffade vidare.

Då herr butikschefen en tidig måndagsmorgon råkat i bryderi över priset på lagerblad och i sin villrådighet frågar en av expediterna om denne kan ge det rätta priset, får han följande diffusa svar: "Mja. . . . jag vet inte riktigt, men få se. . . . i somras när ja' va' nere i Gnesta så fick ja' en hel påse för tie öre." . . .

— Har Ni ägg för löskokning här?

— Jaha, de har vi.

— De va bra, får jag ett kilo då.

Tvenne herrar står vid grönsaksfronten och väljer ut 3 stycken endivesallad. Efter diverse vridande och vändande anser de att 3 sallad blir för litet, varför de bestämmer sig för 6 st. i stället.

"Åsså skulle vi ha lite' dill och persilja också" utbrister den ene till expediten, som under tiden bytt både papperspåse och smörpapper ett par gånger.

"Jaha tack", säger denne, "hur mycke' får vi lov att ta'?"

"Tjaa", säger kunden, "de' skulle vara till en begravning."

— "Jasså, ja då vet ja precis", löd det initierade svaret.

En dam står vid "herr Petterssons disk", tyst och drömmande och till synes fullständigt bortglömd av alla köpmanshusets herrar. Den alltid så påpasslige herr Forssander (som väl för ögonblicket glömde bort sitt obligatoriska: gurrå, gurrå) lutar sig över disken och framkastar försiktigt frågan: "E' de' herr Pettersson som. . . ."

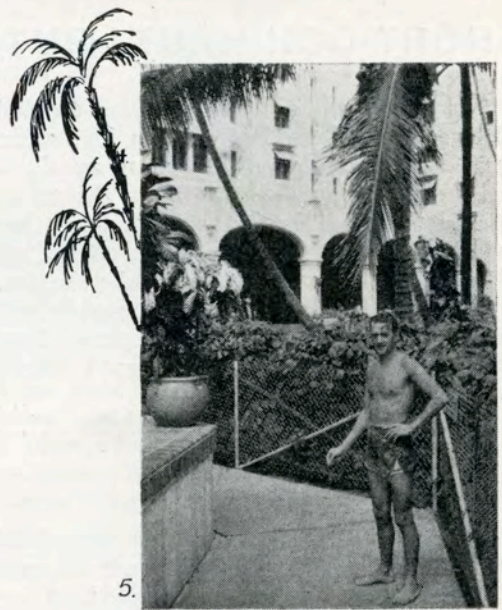
"Nää", säger damen, "de här e', Jonsson de' här, men de' e' Er jag vill ha tag i. . . ."

— Hur länge har Herr Bergh varit här i firman?

— Jaa — få se — jo ja' har varit här i 39 år, men då räknar ja' me' all övertid också. . . .

Om dam med flor vill osten smaka
lyft då det från hennes haka
lika flott som Norrman gör!
Alla vet ju, som sig bör,
huru damerna exmerar
artighet, som så florerar.

Ur direktör Nordquists resealbum har red. hämtat ovanstående trevliga bilder från Amerika med följande texter:

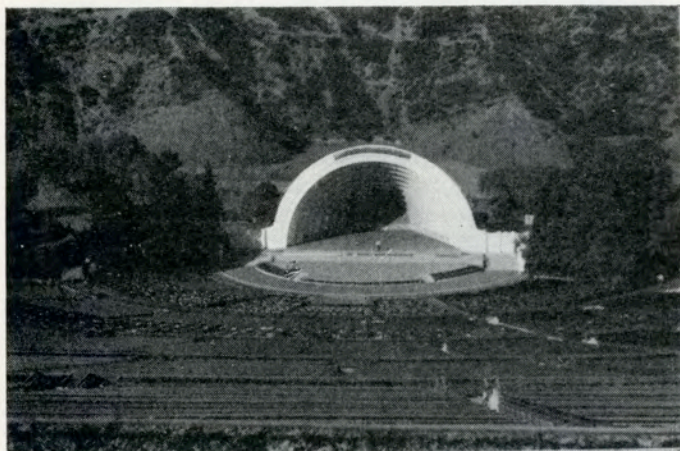
- 1) Över Caribiska havet
- 2) ...och tusentals meter störtade sig de vilda branterna ner i dalarna (Calif.).
- 3) Hawaiis vulkaner förvunno upp i molnen....
- 4) Utanför Mexico City.
- 5) Bengt Öhrman på väg till hotellet efter badet på Waikiki.

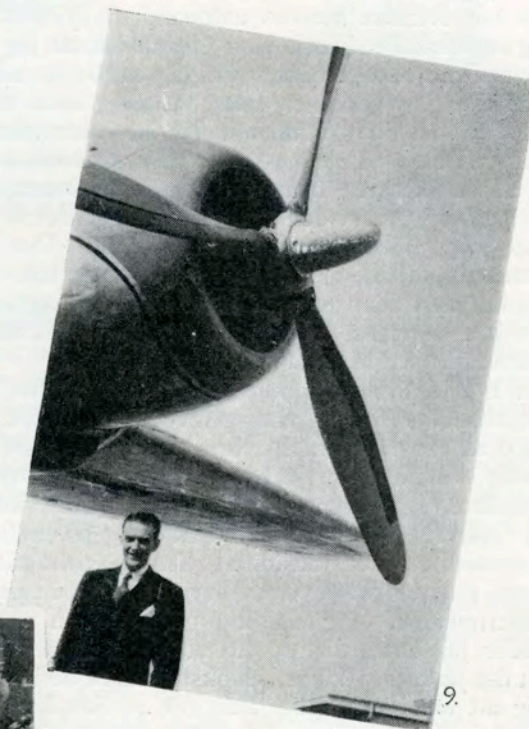
6.

7.

8.

9.

10.

- 6) I Söderhavet.
- 7) Så svängde flygplanet in över Cuba....
- 8) Bengt Öhrman på estraden till Hollywood Bowl (där konserter ges i skenet av fullmånen).
- 9) Klart för start från Mexico till San Francisco.
- 10) På Hawaii.

RESA TILL AMERIKA

Det var en sån där riktigt ruskig höstkväll, närmare bestämt i början av nov. 1947, när jag fick min idé. Regnet silade nedför fönsterrutorna och jag skulle velat ge en million för en smula solsken. Tanken på sol och sommar förde mig i fantasin till det soliga Californien — Amerika — och till min broder, som jag inte träffat på 20 år. Många gånger hade jag naturligtvis tänkt att resa och hälsa på honom men det hade alltid kommit något annat i vägen för mina planer. Men i sommar skulle det bli av. Jag hade fattat mitt beslut.

Att det var jag själv som 7 månader senare befann mig ombord på M/S Gripsholm hade jag rätt svårt att fatta. Inte förrän vid åsynen av Vinga fyr började jag vakna till liv. Avskedet av mina anhöriga och den svenska kustens avtonande i fjärran ingav mig en ensamhetskänsla som föranledde att jag till en början inte riktigt visste vad jag skulle ta mig till. Men när jag hörde en sakt viskning intill mig att det skulle bli bifstek till middag var saken klar. Jag fick anvisning på ett bord i matsalen tillsammans med tre andra damer. Två av dessa hade krossat Atlanten 5 gånger förut och skulle nu återvända till Texas efter resp. släktemöten i fäderneslandet. Den tredje damen uppfattade jag vid presentationen som amerikanska, men döm om min förvåning när jag senare i min hytt återfann samma dam inbegripen i en livlig diskussion på ren småländska.

Min kvinnliga nyfikenhet föranledde mig att "göra" Gripsholm. Antalet passagerare uppgick till drygt 1,300 så det var bara att försvinna i mängden — en brokig samling av tjecker, letter, finnar, svenskar, amerikaner, judar m. fl. På min upptäcktsfärd kom jag underfund med att jag befann mig på en flytande stad med affärer, skrädveri, frisör, swimmingpool, barer, pingonghallar och i övrigt allt för människans välbefinnande. Jag ville inte gå miste om någonting varför jag även tog en titt både på maskinrummet och det jättestora köket. Köksmästaren berättade för mig att om båten rullar litet för mycket kan en hel middag gå till spillo. Då gäller det att hinna ifrån spisarna så att man ej blir uppbränd.

Ja, livet är underbart på en lyxångare ända tills den dag man ligger där med näsan i vädret, eller rättare sagt i golvet, av sjösjuka. Den sensationen und-

gick inte heller mig, den varade i stället i 2 hela dagar, och det var på vinglande ben jag föstes ut i friska luften på däck av skeppsläkaren. När vi kommit ungefär halvvägs mötte vi "Stockholm". Det var faktiskt riktigt högtidligt och det hälsades och signalerades från ömse håll. Och vi rullade vidare mot målet: New York.

Solen sände sina första strålar genom den täta dimman när vi urskiljde de svaga konturerna av skyskrapornas stad. Det blev några spännande minuter innan jag upptäckte den man som jag tyckte jag borde vara syster till, men vid anropet: "Det var tusan va' du blivit gammal syster" kunde man ju inte misstaga sig på släktskapet. Det blev naturligtvis ett mycket glatt möte och någon talträngdhet kunde då inte någon skylla oss för. Men en förfärligt trött resenär som somnade i en fåtölj någonstans i Manchester, klockan 12 på natten, det var jag det.

Den första tiden trivdes jag inte något nämnvärt, det måste jag erkänna. Och hur jag skulle kunna stanna här i hela fyra månader var mig en gåta. Min svägerska och mina brorsbarn stirrade på mig som på ett utgångsfår från Zoo när jag bjäbbade med i konservationen vid matbordet, så i det fallet hade jag mitt första handicap. Men kan ni teckna kan ni också tala erinrade jag mig, vilket också hjälpte. Så småningom började jag känna mig som hemma, och så länge jag hade en dollar kvar shoppade, shoppade och shoppade jag igen. Till stor förtvivlan för min bror, som förgäves försökte lära mig sparsamhetens välsignelse. F. ö. upptogs dagarna till stor del av härliga atlantbad vid Niantic Beach — en upplevelse för en Flatenbadare.

En kväll i början av juli blev jag inbjuden till ett skandinaviskt party. Några av de därvarande hade planerat en resa till Californien, och på förfrågan om jag hade lust att följa med, tvekade jag inte ett ögonblick. Det var ju ett utmärkt tillfälle att få träffa mina släktingar nere i Kingsburg.

Redan påföljande morgon startade vi bilen, ett s. k. dollargrin. Sällskapet bestod av en engelsman med hörlurar, en amerikansk 73-årig dam i tungviktsklassen med 14 kappsäckar, dennas 12-åriga systerdotter samt bilens förare, som var norrman, och så jag. Färden gick genom 18 stater, av vilka Wirginia var den vackraste i mitt tycke. Om nätterna sökte vi för det mesta logi på s. k. cabins, små utmärkta hotell med all tänkbar komfort. Det var bara en kväll vi ham-

ANTON — IDROTTSMANNEN

DEN VITA SPORTELN ANTON KLÄDDE, MÅNGA TRICKS TILL SEGER LEDDE.

OFTA HAN PÅ "ÖJ." KUTA' OCH FICK SEGERNS SÖTMA NJUTA.

I AUGUSTIS KORP-FOTBOLL ANTON FICK SIN HUVUDROLL

(SPELA PING-PONG ANTON VÄGRAR DÄRFÖR ATT HAN SÅLLAN SEGRAR)

nade på ett något mystiskt ställe, ett hus till synes fyllt från golv till tak av dammiga dragkistor, spinnrockar etc. Värddinnan ifråga, en äldre dam i nattrock à la Skådebanan, synade oss misstänksamt och efter att ha gett samtliga en godnattkyss (en aning kusligt, då hon lagt matsalsmöbelen åt sidan) vankade hon outtröttligt fram och tillbaka utanför våra dörrar hela natten.

Det var naturligtvis mycket att titta på under färden. Mexikos indianer och Arizonas egendomliga vegetation gav upphov till förtjusta utrop på respektive tungomål. I Arizona återfick engelsmannen plötsligt sin hörsel, vilket berodde på vinden enligt hans eget påstående. (Eller var det kanske pastor Freeman som nyss dragit förbi? Red:s anm.).

Vid gränsen till Californien stoppades vi av polisen som ville konstatera att vi voro fria från ohyra vilken annars kunde skada de californiska fruktfarmarna. Vi slapp igenom, och så småningom hittade jag mina släktingar som tog emot mig med samma gästfrihet som jag hittills mött överallt i Amerika. De äro ägare till några fruktfarmer, som i huvudsak bestodo av persiko- och vindruvsodlingar. Persikorna voro just färdiga att skördas, och det var en underbar känsla att få plocka de härliga frukterna direkt från träden. I tre veckor njöt jag av Californiens sol och underbara klimat, något som jag så ofta drömt om, och den 2 augusti stod jag åter på New Yorks gator tillsammans med min ständigt uppförande guide och broder. Jag hann faktiskt med både ett besök på The Metropolitan Museum of Art och Radio City Hall, världens största biograf, plus en hisstransport i en 68-vånings skyskrapa. Att det slog lock för bägge öronen på kuppen betydde inte så mycket när jag hade två ögon att uppskatta den enastående utsikten med.

De två månader som återstodo av min amerikavistelse uppfylldes av intressanta resor kors och tvärs, men därom skulle bli aldeles för mycket att berätta. Att allting var så stort och jag själv så liten och hjälplös "over there" konstaterade jag mer än en gång. Men ändå kom jag så småningom att stortrivnas, vilket kanske till största delen berodde på de glada, trivsamma och naturligt frigjorda människorna man mötte överallt. Och när till slut dagen för hemresan var inne och avskedet oåterkalleligt suckade jag, mellan handskakningar och omfamningar, för väl hundrade gången: "it has been wonderful."....

Ruth Ericson.

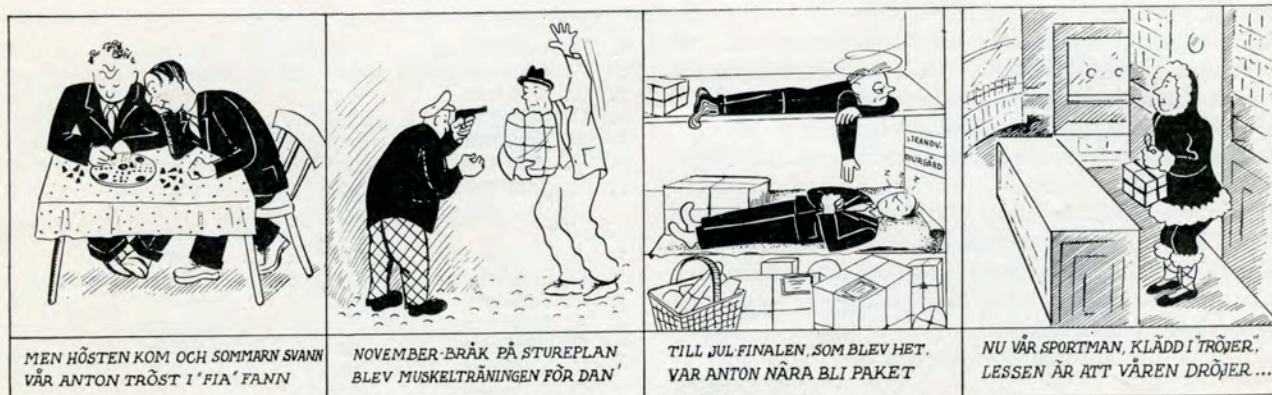

UR EN GÄSTBOK

Ovanför en dyster molnbank över havsbandet lyste fullmånen över snötyngda skogar och svartblåa vatten. Det var gnistrande kall och stjärnklar midvinternatt. Under tysta, snöiga granar flammade eldiga marshaller — från söder och norr ringlade de brinnande eldarna genom skogen upp mot bergskronet, där stugan i relief mot natthimlen lyste med vänliga juljeljus... och eldarnas skuggor dansade i kapp över skaren.

Över den vita snön kom en ensam, svartklädd gestalt gående med händerna begrävda i slängkappan. Var det Satan själv? — ty i ett syndfullt ansikte brann två kolsvarta, stora ögon under en mörk man — ett ansikte, som kröntes av ett stripigt skägg. Han gick utmed eldarna tills månen fångade hans gestalt på bergskronet. Det kunde icke vara någon annan — det måste vara — och det var

Den Tredje Mannen — Orson Welles.

A.N.I.K. 10 ÅR

Vid en återblick på de gångna 10 åren måste vi sända en tacksamhetens tanke till våra kamrater som träffades en kväll uppe i köket på III trappor och beslutade att bilda en idrottsförening inom firma Nordquist. Denna förening skulle endast bedrivas ur rekreations- och motionssynpunkt och givetvis för att stärka kamratskapet och sammanhållningen bland medlemmarna.

Jag tror att vi äro ganska eniga om att deras strävanden ha lyckats på ett utomordentligt sätt. A. N. I. K. har varit och kommer säkerligen att bli oss till stor nytta och glädje.

Vi ha träffats till kamratlig kamp i olika idrotter såsom fotboll, bandy, orientering, skidåkning, tennis, badminton, gymnastik, skytte m. m.

Sent skola vi glömma alla trevliga utflykter med pjäxdans som avslutning och våra trevliga klubbfester, som alltid varit välarrangerade och roliga.

Att klubben kunnat växa upp till den styrka den nu har, kunna vi först och främst tacka vår chef, direktör Bengt Nordquist för, som alltid visat stort intresse och då vi varit i ekonomiskt trångmål generöst trätt emellan.

Vår uppskattning kunna vi bäst visa genom att var och en på sitt håll aktivt eller passivt hjälper till att föra klubben framåt. Du som är ung och frisk, börja redan i dag med konditionsträning för Ditt eget välbefinnande och för eventuella duster på tävlingsbanorna. Gymnastisera, promenera i skog och mark samt simma och bada bastu och Du skall snart erfara vilken härlig känsla en god kondition skänker Dig.

Väl mött på fotbollsplanen, i skogen, med eller utan skidor, på tennisbanan eller skjutbanan — vi gå mot våren, vi tro på framtiden.

Leve 10-åringen!

Sportred.

FRI IDROTT

Glädjande nog ha våra medlemmar under sommaren och hösten visat stort intresse för allmän idrott, och minst ett 30-tal aktiva idrottsmän ha tränat och tävlat med verklig glöd.

Säsongens clou blev den s. k. avdelningsstafetten som samlade fem 5-mannalag från butiken, stockholmsexp., restaurant-, fågel- och fruktavdelningarna. Sträckorna voro uppdelade på 1-, 2-, 3- och 400 samt 1,000 meter.

Som väntat hemförde butiken en överlägsen seger men från tillförlitligt håll meddelas att Sven Josefsson gått i träning för att få fram fruktavdelningen till en bättre position.

Tilläggas bör att tävlingen rönt ett oerhört stort intresse från publikens sida. Bland mera kända ansikten märktes fru Lindström, frk. Westerberg samt herrarna Blohm och Lundh.

Resultat från avdelningsstafetten:

1. Butiken, 2. Stockholmsexp., 3. Fågelavd., 4. Restaurantavd., 5. Fruktavd.

AN. IK:s KLUBBTÄVLING I FRI IDROTT på Östermalms idrottsplats den 25 augusti gav följande fina resultat:

Kulstötning:		m.	Höjd:		m.
1.	L. Sandberg	11,06	1.	A. Jonsson	1,60
2.	A. Johnsson	9,85	2.	L. Sandberg	1,45
3.	A. Ahlblom	9,45	3.	T. Aronsson	1,40
4.	O. Lindgren	7,55	4.	A. Ahlblom	1,40
5.	B. Karlsson	7,42	5.	O. Lindgren	1,35
6.	T. Aronsson	7,35	6.	B. Karlsson	1,30
7.	O. Jonsson	6,50	7.	O. Jonsson	1,20

Längdhopp:		m.	Löpning, 3,000 m:		Tid
1.	A. Jonsson	5,93	1.	T. Aronsson	9,44,5
2.	L. Sandberg	5,30	2.	O. Lindgren	10,32,2
3.	A. Ahlblom	5,00		O. Jonsson	Utg.
4.	T. Aronsson	4,90		A. Johnsson	Utg.
5.	O. Lindgren	4,20		B. Karlsson	Utg.
6.	B. Karlsson	4,00			
7.	O. Jonsson	3,70			

I KORPIDROTTE

den 15—18 augusti kämpade våra idrottsmän till sig en hedersam 7:e placering i klass 4. Resultat:

Löpning, 100 m:		Tid		Kulstötning:		m.	
1.	A. Johnsson	12,2	1.	L. Sandberg	10,77	10,77	
2.	L. Sandberg	12,8	2.	A. Johnsson	9,75	9,75	
3.	K. Hamrén	13,1	3.	A. Ahlblom	9,44	9,44	
4.	L. G. Eriksson	13,1	4.	K. Hamrén	8,88	8,88	
5.	A. Ahlblom	13,4	5.	T. Aronsson	7,65	7,65	
6.	F. Lindberg	14,0	6.	I. Holmberg	7,62	7,62	
7.	I. Holmberg	14,0	7.	O. Lindgren	7,49	7,49	
8.	T. Aronsson	14,1	8.	G. Rosedahl	7,35	7,35	
9.	O. Jonsson	14,2	9.	G. Mellander	7,30	7,30	
10.	E. Andersson	14,2	10.	F. Lindberg	7,21	7,21	
11.	O. Lindgren	14,4	11.	L. G. Eriksson	7,17	7,17	
12.	F. Wallin	14,6	12.	E. Andersson	7,05	7,05	
13.	G. Rosedal	14,6	13.	O. Jonsson	6,37	6,37	
14.	N. Ohlsson	15,5	14.	F. Wallin	6,19	6,19	
15.	G. Mellander	16,2	15.	N. Ohlsson	5,92	5,92	

Löpning, 400 m:		Tid		Löpning, 1,000 m:		Tid	
1.	A. Johnsson	59,6	1.	T. Aronsson	3,13,0	3,13,0	
2.	T. Aronsson	60,5	2.	O. Lindgren	3,27,4	3,27,4	
3.	L. Sandberg	62,5	3.	O. Jonsson	3,31,4	3,31,4	
4.	O. Lindgren	63,4	4.	N. Ohlsson	3,42,4	3,42,4	
5.	O. Jonsson	66,0	5.	G. Rosedahl	3,48,4	3,48,4	
6.	G. Rosedahl	68,6					

SKYTTE

Klubbmästerskapet i skytte avhölls på Stora Skuggan den 16/10 1949.

Tävlingen omfattade 3 tioskottsserier varav de två bästa räknades (= 200 möjliga).

Damerna tävlade på 50 meter, herrarna på 300.

Damer:		Poäng		Herrar:		Poäng	
1.	M. Löfgren	182	7.	O. Jonsson	149	149	
2.	S. Jansson	176	8.	E. Anerheim	142	142	
3.	S. Haglind	176	9.	N. Sundberg	141	141	
4.	I. Andersson	162	10.	N. Skallström	131	131	
			11.	K. Hamrén	124	124	
			12.	O. Lindgren	124	124	
			13.	K. Nordberg	116	116	
1.	K. Sjöholm	182	14.	I. Holmberg	102	102	
2.	M. Erdegren	160	15.	E. Andersson	84	84	
3.	C. Rydberg	160	16.	H. Lund	66	66	
4.	N. Bergström	158	17.	B. Karlsson	57	57	
5.	R. Nilsson	157	18.	H. Svensson	54	54	
6.	A. Johnsson	156					

I livsmedelsfirmornas korporationsskjutning den 10 april 1949 placerade sig AN:s skyttelag som nr. 8 i lagtävlingen med 368 poäng.

Den individuella placeringen blev följande:

	Poäng	35.	H. Lund	115	115	
18.	O. Jonsson	136	37.	E. Anerheim	113	113
34.	A. Johnsson	117	51.	O. Lindgren	43	43

ORIENTERING

Den 28 augusti deltog fem av våra gossar i Korp. mästerskapen, långt uppe i Roslagens famn. Framgången blev inte så stor, men Josef Larsson lyckades i alla fall komma på tredje plats i gubbklassen.

Söndagen den 24 oktober såg resultaten från Korp.-budkavlen ut så här:

Klass I. Sträcka I. J. Larsson; Sträcka II. O. Lindgren; Sträcka III. T. Aronsson.

Slutplacering 12.

Klass II. Sträcka I. R. Godin; Sträcka II. R. Nilsson; Sträcka III. H. Pettersson.

Juniorklassen: Sträcka I. A. Jonsson; Sträcka II. T. Hedström; Sträcka III. K. Norberg.

Slutplacering 5.

K. M. slutligen gick av stapeln den 13 november med start och mål förlagda till Enebybergs idrottsplats.

Resultat:

1) T. Aronsson, 0,52,00; 2) O. Lindgren, 1,00,30; 3) O. Jonsson, 1,36.

FOTBOLL

I korp.-fotbollen 1949, div. 10, placerade vi oss på 6:e plats och serietabellens slutsiffror blevo:

	Sp.	V.	O.	F.	Målkv.	P.
1. Ingv. Bergengren	7	5	2	0	14—4	12
2. SJ Sundbyberg	7	5	1	1	25—7	11
3. SJ Lokmän	7	4	2	1	28—7	10
4. Nybergs Glas	7	4	0	3	13—9	8
5. Hans Osterman	7	3	0	4	15—15	6
6. Arvid Nordquist	7	2	0	5	11—23	4
7. Jungner-Bolaget	7	2	0	5	3—33	4
8. Elverkets BK.	7	0	1	6	4—15	1

BANDY

Vårt bandylag har visat en beundransvärd energi, som trots att vintern varade ungefär en vecka hann med både träning och ett flertal matcher i motionsserien. Resultatet blev en hedersam 3:dje placering.

En s. k. hockey-bockey match spelades den 12 januari d. å. på Lidingö-vallen mellan AN IK "Panthers" och ett lag ur Lidingö IF. Vid halvtid ledde våra motståndare med 5—4, men bara två minuter före full tid var målkvoten 8—6 till vår favör. Och hade inte Lidingö-"bockarna" varit ofina nog att "krydda in två stänkare till i våran kasse" så hade vi alltså vunnit. Istället blev nu slutresultatet 8—8. Det får nog anses som ganska tursamt i alla fall, för hade Panter Eklund fått upp "jackena på sipporna vid sargen" litet tidigare, så hade nog samtliga varit under isen för länge sedan.

TENNIS

Våra tennis spelare ha gjort upp sitt klubbmästerskap enligt seriesystem, där alla spelare mötas.

Sluttabellen fick följande utseende:

1) R. Sundén 12 poäng; 2) E. Anerheim 6 p., 3) H. Pettersson 4 p., 4) B. Wahlbom 2 p.

När AN. IK nyligen spelade en s. k. fotbollsmats mot Lyrans Blås- och Springklubb frågade fru Sjöströms begåvade son, 8 år: "Mamma, varför springer dom bara efter bollen, varför e' de' ingen som springer före bollen?"

V
I
G
D
A

*Prof. Gunnar Gunnarsson
Fru Karin Nordquist
13/12 1949*

*Karl Kristoffersson
60 år
15/10 1949*

*Edit Holmström
60 år
4/8 1949*

*Lars Mellander
Inger Wiberg
14/5 1949*

*Tage Ståhl
Evy Cnape
1/10 1949*

*Nils Nerlander
Birgit Pettersson
5/11 1949*

*Gustaf Kerrold
50 år
3/9 1949*

*John Swaling
40 år
28/8 1949*

FÖRLOVADE

*Arne Classon och Ingegerd Larsson
23/6 1949*

*Bertil Karlsson och Margareta Hedström
24/12 1949*

*Harry Pettersson och Eivor Emanuelsson
31/12 1949*

NÅGRA IDROTTSRAD

AN I. K:s framgångar ha varken varit få eller små. Våra idrottsmän ha flerfaldiga gånger visat att de ha krut både här och där. Säkert äro dock många tacksamma för tips och vinkar inom gamet.

Red. har till detta ändamål kontaktat en gammal erfaren tränare, Bullen Sofflund, Urkelberga I. K. Hans blick för idrott lär vara alldeles enastående.

Här följer hans kärva och korthuggna råd i olika grenar:

HOPP.

Faller sönder i trestegs-, längd- stav-, höjd- och simhopp.

Träningen sker i samtliga fall genom att hoppa och hoppa.

1. **TRESTEGSHOPP** sker genom att hoppa tre gånger efter varann. För ernående av bättre resultat kan man hoppa en fjärde gång.

2. **LÄNGDHOPP.** I denna gren märks det lättare om man hoppar ett extra steg. Längdhopp är därför inte så roligt, och har få utövare.

3. I **STAV- OCH HÖJDHOPP** gäller i båda fallen att komma över en ribba. Svårigheten ökas ju högre ribban placeras från marken. Efter en snabb sats göres en kraftig avspark uppåt, varefter man försöker komma över en ny ribba i brädgården.

4. Vid **SIMHOPP** bör man helst vara simkunnig. I övrigt är grenen den lättaste av alla, enär det endast gäller att komma ner till vattnet.

LÖPNING. Den egentliga löptiden är vår och höst. Här gäller det få en så kort "springing time" som möjligt. Ju kortare sträckan är, ju bättre blir tiden. Spring därför så korta sträckor som möjligt.

KAST indelas i spjut-, diskus-, kul- och släggkastning. Resultaten bli mycket bra om man låter tillverka inhåliga kastredskap, vilka härigenom bli lättare. I sådant fall erfordras ej särskild träning.

ORIENTERING sker med karta och kompass samt båda benen. Det sägs att en del orienterare löper med insidan av huvudet, men det går givetvis inte. Vid starten erhålles en s. k. "angivelse". Denna kastas omedelbart bort, den endast förvillar. Där-efter springer man åt samma håll som alla andra, tills man kommer till en kontroll och lämnar fram kortet för stämpling. Så håller man på tills man kommer fram till mål, där man avlämnar stämpelkortet och säger: "Den tredje var skum"! Kartan hålles i vänstra handen och kompassen i högra.

FOTBOLL. En härlig idrott som bedrives med boll, vilken sparkas hit och dit. När man icke bollen, så kan man sparka någon motspelare — alltid gör det någon nytta. Blir man själv knuffad, så lägger man sig på marken och grimaserar och stönar. Ibland nickas bollen, vilket dock inte är tillrådligt — man kan få ont i huvudet. Gör motståndarlaget mål, så ropar man "offsajd" och lägger in protest. Man bör dock ej låta motståndarna komma så långt som till målet. "Offsajd" bör ropas genast som någon ur det andra laget kommit in på ens egen planhalva. Domaren är en tjock herre som springer omkring och blåser i en pipa (förväxlas ej med domherre). Han har dock inte någon egentlig funktion att fylla.

TENNIS är ett mycket enkelt och lätt spel. Här gäller endast att slå till en boll med en racket. Några närmare instruktioner torde vara överflödiga.

HANDBOLL likaså, fastän med händerna.

TILL SLUT: En idrottsman skall bära huvudet högt. Icke bruka svordomar, annat än under fotboll. Flabb och fniss är icke värdigt en idrottsman. Man kan göra goda extra inkomster genom att låta köpa sig hit och dit. Lämna dock aldrig kvitto!

Eder

Bullen Sofflund.

"AN-HISPAN"

Det finns väl knappast någon som kan bestrida att vår lilla kafferast vid 3-tiden på eftermiddagen är AN-iternas egen högtidstund. Även om den är av ovanligaste slaget. I samlad tropp eller som enstaka individ dras man mot målet likt biet till en honungskaka. För det mesta rusar man väl in med andan i halsen för att om möjligt erhålla det starkaste kaffet (i pannan med rött cellophanband om pipen, ifall någon händelsevis inte skulle känna till den beteckningen). Som sagt, lunchrummet är ett kärt tillhåll, där vi kan andas ut ordentligt och andas in vår älskade cigarettrök så mycket vi orkar. Även för de naturbarn som hellre äter äpple eller apelsin eller föredrar ett glas pärlande vattenledningsvatten finns vederkvickelse engros att inhämta. Kvickheter haglar om öronen, skratt och brödsmlur spruta ohämmat, rutpapper, schackpjäser och ullgarnsnystan utnyttjas tillfullo och skulle jazzens herrar, alias Claesson och Malle, råka vara tillstädes har man i sanning ingenting att beklaga sig över. Kalle Ankas perfekta quackande och Hampas "lilleputt-tåg i kokvrån" inte att förglömma.

Men förlåt en fråga: vem har slagit sönder alla de vackra blå-vita kopporna av kinesiskt porslin? Förmodligen ingen, för dom har "gått" sönder. Så enkelt är det, och många har nog inte kommit över den sorgen ännu och förlikat sig med det nya, något tjockare porslinet i äggskalston. Åtminstone stärks red:s tro ytterligare i denna sin uppfattning för varje gång denna möter en kontorist med egen medhavd kaffekopp dinglande på långfingret på väg till lunchrummet.

Detta lilla stilleben har faktiskt blivit upphovet till ett i red:s tycke utmärkt förslag:

Varför inte utrusta den nyanställda (samtidigt som han eller hon erhåller stämpelkort, ordningsföre-

skrifter etc.) med en emaljerad mugg, sked, kniv och gaffel, gärna med upphängningsmöjligheter i ett stadigt läderskärp, som givetvis borde ha ett pix-liknande säkerhetslås med bokstäverna AN i gulmetall. Herrarna i affären kunde ju möjligen erhålla ett fodral av sämskskinn för att inte göra för mycket skrammel av sig. För att bringa litet reda i systemet kan man ju tänka sig någon slags kvittering vid erhållandet av utensilierna, gärna med 3—4 kopior av A4-format. Vilket skulle verka mycket vederhäftigt för den oinvigde nykomlingen. Och inte skulle man behöva diska både före och efter kaffet, en fördel som borde dra upp mungiporna ytterligare på oss kaffesörplande. För att inte tala om Gillborg, som säkert skulle bli evigt tacksam för att örnen sitter där dom gör.

Skulle mot förmodan detta utmärkta förslag inte tagas ad notam av företagsledningen förbehåller sig undertecknad rätten att söka sälja förslaget som sådant till någon liknande lunchrumsinrättning. För nog ska de väl finnas något som är snarligt åtminstone.

Hispan Jola.

KORSORDSTÄVLINGEN

blev som väntat en succé, vilket glädde red. i allra högsta grad. Trots vissa svårigheter hade de flesta löst korsordet rätt, det var endast ett par smärre stafvel som här och där smugit sig in i rutorna.

Alltnog, den av juryn först öppnade rätta lösningen var signerad Maj Butén, som alltså hemförde ett förstapris på 15:— kronor. Andre pristagare blev Thure Cronebäck, som får en tia för besväret. De båda äro hjärtligt välkomna upp på redaktionen att hämta sina priser.

Det lättare korsordet var det mera tunnsätt med. En kvinna hade varit djärv nog att skicka in denna svåra ordiläta, och eftersom denna var så perfekt löst som möjligt ansåg juryn att hon var värd den utlovade spårvagnsbiljetten, trots att hon varit utan konkurrens i tävlingen. Fru Inga-Lill Sjöström är därför också hjärtligt välkommen till prisutdelningen.

I detta nummer av AN-ton kommer ett nytt korsord, insänt av Elly Westerberg, vilket vi hoppas skall ådraga sig lika stort intresse som föregående. Ett första och ett andra pris kommer även denna gång att utdelas till de först öppnade rätta lösningarna. Dessa böra vara redaktionen tillhanda senast den 1:sta juni 1950, i kuvert märkt: "Korsord Nr. 2".

Vi tacka alla korsord-lösarna för visat intresse och hoppas på en om möjligt ännu större brevskörd till nästa gång.

Red.

Rätta lösningen av föreg. nummers korsord.

1	D	A	R	J	E	E	L	I	N	G
2	A	L	I	M	I	S	A	R		
3	L	A	T	R	A	K	T	Y		
4	A	B	B	E	U	T	A	N		
5	A	L	S	S	O	D	A			
6	U	S	U	E	L	R	I	V	A	
7	T	E	R	Ä	N	G	E	R		
8	M	E	S	T	O	T	A	L	T	
9	Ö	R	K	E	S	L	Ö	S	U	
10	L	Y	A	L	S	T	E	R		

1	2	3	4	5	6	7	8
9						10	
11				12	13		
14			15	16			
		17			18		19
20	21				22		
23					24		
25				26			27
	28		29	30			31
		32					

VÄGRÄTA ORD:

1. Har sitt säte på Gävlegatan.
2. Produkt från växt — eller djurriket.
3. Ej så långt borta.
4. Kvinna mellan Adam och Stefan.
5. Kan innehålla fett i överskott.
6. Djur som kan spela.
7. Egyptisk gud.
8. Kan fotbollsmatchen vara.
9. Sällsynt.
10. Innevarande dag.
11. Hård skorpa.
12. Inter Nordisk Varu Service.
13. Odlingbara platser.
14. Högstämmd lyrisk dikt.
15. Kommun i Jämtland.
16. Också en språngbräda.
17. Kejsare som begick självmord.
18. Anders Törnkvist.
19. Vid tillverkning av akvarellfärg.

LODRÄTA ORD:

1. Mellanväning.
2. Örtsläkte.
3. I samband med gammal.
4. Har själva diktat sina visor.
5. Har även hästar.
6. En av nornorna.
7. Var hälsad!
8. Huvudstad i det forntida Lykien.
9. Inte justerad av myntverket.
10. Grabbarna i Ulster.
11. Till framställning av autotypier.
12. Gör den som ännu inte hoppat i.
13. Elak son.
14. Klockan 19.00.
15. Ton.
16. Oskarshamns Allehanda.